

Kókai János

Szvit abszolút mollban

I. Allemande

Dimenziók között

Az új lakás mindig misztérium.
El kell felejtetni a múlt beidegződéseit:
hogyan nyúlsz a zuhanyért,
milyen hangos,
ha magad alá húzod a széket,
mit látsz, amikor reggel kinyitod a szemed.

Mostanában téged figyellek:
furcsán veszed fel a harisnyád,
idegen mozdulattal pucolod az almát,
és másképp nem nézel rám,
ahogyan eddig.
Olyan,
mintha már régóta valahol máshol laknál,
nem Bennem.

II. Courante

Virág-ének

Lassan jön a tavasz.
Hidegek a lakásban a csövek.
Szavaink jégkocka darabok.
Vágnak.
A kávé sem melegít fel,
arcunkra fagy a szürkeség
a reggeli asztalnál.

KÓKAI JÁNOS (1972) költő, kritikus, színházi alkotó.

Ha majd újra felmelegszik az idő.
Talán olvadásnak indul az a valami köztünk.
Mondataink egymásba ömlenek,
nem lesz időnk gátat szabni nekik,
és elárasztják a konyhát.

III. Sarabande

Visszaverődések

Elköltöznék Tihanyba;
nézni a horgászokat miképp fogják a halat,
hallgatni történeteket,
amik senkinek se fontosak,
lépésben közelíteni a Balatonhoz,
ahogy egy ismeretlen testhez.

Mióta távol vagy tőlem, sodródom,
akár egy evező nélküli csónak,
és mint egy öreg halásznak
küzdenem kell.
De nem a Cettel,
hanem a soha nem szűnő visszhangoddal.

IV. Gigue

Az eszmélés aszkézisa

Újraolvasom a Pál utcai fiúkat.
Vajon ki, kinek az alteregója?
Ki választaná Ács Ferit, ki Gerébet?
Én Boka akartam lenni mindig,
aki egy univerzumot tart fenn,
de belül tudtam, hogy Nemecek vagyok,
az éjjeli fürdőzéstől belázasodott fiú.

Ezért hagytak el a Nők.
Mert ők is tudták.
Úgymond, olvastak a sorok között,
és rám húzták a vizeslepedőt.